

25.4. 2017

Tak jsme s přítelem vyrazili do Brna (6:15 z Bratislavy, kde tou dobou pracoval). Dorazili jsme už v 7:30, což bylo dost brzo-nástup jsem měla mít mezi osmou a devátou. Tak teď je 9:20 a pořád nic :/

Ale jinak dobrý-nahlásila jsem se, vědí tu o mně, už jsem vyplnila několik papírů.

Mihnul se tu jeden klučina, kterej šel na kontrolu s obvazem pod bradou, vyšel ven bez něj a vypadal docela v pohodě ☺ no a před chvílí dokonce odešel domů. Tak mám podezření, že dostanu postel po něm, protože sestřička říkala, že připravujou propouštěcí papíry pro pacienta, aby mě mohli přijmout. Zatím nikdo jinej domů nešel...

A taky tu byl ještě jeden pán, kterej taky vypadal po operaci čelisti, a ten na tý kontrole pěkně kvičel bolestí, tak to nebylo moc povzbuzující... snad mě tohle nečeká!

Ze začátku, když jsme přišli, tak sem byla docela nervózní, ale teď už mě to celkem přešlo, jak tu dlouho čekám.

Jo a ještě něco, mají tu wifi! A pěkně silnou...paráda ☺

10:30

Tak konečně mě přijal doktor na takový ten úvodní "pokec", kde se mě opět ptal na zdravotní stav, s čím se léčím atd., seznámil mě s průběhem operace apod. Ani tohle se neobešlo bez komplikací...hned na úvod musel pan doktor odběhnout na převoz pacienta, takže mě znova poslali do čekárny na nějakých 10 min. Pak jsme rozhovor dokončili, a já zase byla poslána do čekárny...tentokrát počkat na sestry, aby mě odvedly na pokoj. Už tu čekám asi 20 minut a pořád nic! Už začínám usínat.

11:00

Konečně si pro mě přišla sestřička a vzala mě na pokoj č.2, dostala jsem postel hned u zdi, to je fajn...hlavně že nemám tu uprostřed ☺ U okna už leží paní po operaci hnisavýho zubu, která tu už leží přes týden, chudák. Ale pořád si chce povídat, na což já moc nejsem, ale jsem zdvořilá a bavím se s ní.

Sestřička se mnou ještě vyplnila krátký dotazník, opět otázky na alergie, váhu, výšku, nemoci atd. Ještě dotazník ohledně elektroniky, kterou jsem si donesla, a souhlas se zákrokem, a jupí, už se můžu "zabydlovat". Uložila sem si věci do skříněk, převlíkla jsem se do pohodlnějších kalhot a uvelebila se v posteli s mobilem. To by šlo ☺

V půl dvanáctý se přišli zeptat, jestli budu chtít polívku z pytlíku, tak jsem si ji „objednala“. Přece jen jsem tu už od půl osmý, a pořád jsem nic nejedla. A protože sem jen příjem, tak ještě nemám nárok na plnohodnotnej oběd. Ale večere prý už bude normální ☺ ale od zítřka už mě stejně zas čeká jen tekutá strava, tak to si moc neužiju. Ve stejnou dobu donesli oběd i mé spolubydlící, ta dostala nějakou hmotu tvářící se jako gulášová polívka, krupicovou kaši s kakaem, a něco pomerančovýho...

tak tu gulášovku mi paní věnovala, že ji prý nechce, takže jsem měla dvě polívky ☺ tahle byla dost mdlá, takže jsem nakonec ještě byla ráda za svoji umělou pytlíkovou s mušličkami ☺

No a po obědě přišla moje tradiční krize, začala jsem brutálně usínat. Tak jsem tak přerušovaně klímala ale nemohla jsem vyloženě spát, protože mě ještě měla čekat další vyšetření. Po chvíli naštěstí přišla sestra s žádankou na ORL vyšetření, tak jsem se probírala.

Takže pěkně v pyžamku do 10. patra na ORL, tam dalších 20 minut čekání kvůli pětiminutovému vyšetření. Paní doktorka koukla do nosu, do krku, do uší, zeptala se, kterou nosní dírkou se mi dýchá líp a souhlasila se mnou, že to asi bude levá (to je fakt těžký určit btw). To bylo kvůli zavedení dýchací trubice, která se normálně zavádí během operace ústy do krku, ale protože můj zákrok probíhal v dutině ústní, museli mi hadici zavést nosem. Potom zase návrat na pokoj, kde už byla další spolubydlící, paní z čekárny. Tak už jsme tu tři.

Sestra donesla bandáže na ráno (na zafačování nohou kvůli trombóze), a výstražný trojúhelník, že jsme operantky a po půlnoci nesmíme jíst a pít. Jo a taky už mám svoji pásku na ruku ☺

Půjdu první na řadu, tak to aspoň budu mít rychle za sebou.

Kolem třetí hodiny přišla vizita. Tolik doktorů v jedné místnosti jsem ještě neviděla. Tak se jen pan doktor podíval, co mi budou dělat, a šel.

Zatím jsem dostala dvě různé informace o tom, kdo mě bude operovat, tak sem zvědavá, pod čím kudlou teda skončím ☺

Dokonce i kafe nám nabídli...je to nějaký falešný nebo bílý kafe, ale dá se to. Taky nám přišli píchnout do břicha nějakou tu injekci na ředění krve.

Různě jsem tu zabíjela čas, hlavně čtením a psaním si s lidma a už se nachýlil čas večerky. Vyzkoušela jsem sprchu, a teda nic moc...vážně se tu nesnaží o žádnou rekonstrukci, takže to podle toho vypadá. Ale aspoň teče teplá voda no...

Jo a k večeri byly dva krajíce chleba a cottage a pidi pomeranč plnej pecek, kterej ani nešel pořádně oloupat. Tak to bylo moje poslední jídlo, bezva ☺

26.4. středa (den D)

Tohle píšu zpětně až po pár dnech, protože jsem se za celou dobu nebyla schopná dokopat něco sepsat. Tak snad si to všechno ještě budu pamatovat ☺

V 5:30 budíček, sestra přišla změřit tlak, teplotu a rovnou mi dala antibiotika v tabletě. Měla jsem jít první na řadu, takže prý kolem půl osmé si pro mě přijdou. Tak jsem šla radši do sprchy tušíc, že se tam asi pak dlouho nedostanu. Rychle ještě oholit nohy, ať mě pak pod dekou neдрásá strniště. A prý se nesmíme krémovat, nikde...takže pro mě docela peklo. Ale přežila jsem to no...takže po sprše už jsem jen čekala na pokoji, co se bude dít. Trvalo to dost dlouho, tak už jsem z toho začínala být nervózní, chtěla jsem, ať už je co nejdřív po všem...čekání je nejhorší. Tak za hodku mi přinesli premedikaci, nějaký ten oblbavák před operací, ale jeho účinky jsem nijak necítila, tak nevím, jaký měl vlastně účel. Pak mi přišli zafačovat nohy, a zase jsem čekala. Celou tu dobu jsem nesměla pít,

takže to bylo dost těžký. Místo toho jsem si chodila vyplachovat pusu ústní vodou. V těch půl osmý teda konečně přišly sestřičky, že už si mě odvezou. Tak jsem se zachumlala pod deku, a jely sme. V nějaký místnosti před operačním sálem jsme zastavili, a vyměnil se personál. Pod dekou jsem se měla úplně svlíknout, a pak si pod prostěradlem přeskočit na vedle stojící lehátko. Ještě nasadit obligátní síťku na vlasy, pak mě důkladně přikryli různějma pokrývkama, včetně takové té „alobalové“, a vezli dál do operačního sálu. Nutno podotknout, že všechen personál byl příjemné naladěný, vtipkovali a byli moc milí, takže jsem se pořád ani moc nebála. Z operačního sálu už jsem viděla bohužel jen strop, protože už jsem byla zakuklená pod tou vrstvou pokrývek, a kolem mě se objevoval neustále někdo nový. Nějaká paní říkala, že mi teď přilepí červený medaile za statečnost, a přilípla mi na hrudník asi tři měřicí diody (nebo jak se to jmenuje). Pak přistoupil někdo další, a oznámil mi, že mi teď napíchne žílu. V tom přišel operující doktor mě pozdravit, uzřel to napichování žily a zabědoval "Jeežíš fuj, to já nemůžu vidět" a odešel pryč. Chvilí jsem přemýšlela, jestli to myslel vážně ☺

Pak přišla anestezioložka, zase se mě ptala, na co jsem alergická, pak tam nějak poletovala a mně to přišlo jako věčnost. V tu chvíli mě napadlo, že za chvíli bude ten známej "střih" a já se probudím a už bude po všem. Vůbec jsem si to nedokázala představit, protože jsem nikdy v celkové narkóze nebyla. Pak mi řekli, že už mě teda konečně uspěj. Dali přede mě kyslíkovou masku, ať si volně dejcham, a pak píchli anestetikum do žíly. Bohužel jsem necítila žádný z těch super stavů, co mi popisoval snad každej, koho někdy uspávali. Začalo mě příšerně tlačit a pálit v hlavě, a já si říkala, co mi to píchli, že přece vůbec nejsem ospalá, jen je mi z toho blbě. Pořád jsem koukala do stropu, a snažila se ten nepříjemnej pocit nějak potlačit, a pak přišel konečně ten "střih". Asi jsem teda vážně usnula, ani nevím jak ☺ Probudilo mě, že mi někdo Źukal na rameno a říkal mi: "paní Nováková (jméno změněno☺), probudte se, máte po operaci, teď vás odvezeme na dospávací pokoj". Na to jsem asi zvládla jen říct něco jako "mmhm" a znova jsem usnula. Pak mě probudil na tom dospávacím pokoji nějaký mladík, a říkal mi, ať otevřu oči. To šlo hodně těžko, ale trochu jsem je otevřela, okoukla strop, ten vypadal stejně neosobně jako operační sál, a zase jsem je zavřela. Mladík se ptal, jestli mě něco nebolí, tak jsem zase řekla jen "mmhm", tak mi řekl, že mi píchne něco od bolesti (všichni tady pořád říkali „od bolesti“, tak jsem se přizpůsobila místnímu slangu, i když vím, že správně se říká „na bolest“, aspoň u nás v Praze ☺). Chtěla jsem poděkovat, ale zas ze mě vyšlo jen mmhm. Bylo mi pěkně mizerně. Pořád jsem cítila v hlavě to tlačení a pálení z té anestezie, k tomu ta bolest vycházející neznámo odkud, necitlivá brada a spodní ret a narůstající otok, takže spodní půlka obličeje jako kdyby byla ze dřeva a vážila tunu, zvláštní tlak a pnutí v čelisti, a asi úplně nejhorší - něco mě strašně pořád dráždilo v krku a nose, a nutilo mě to pořád polykat naprázdno (zřejmě od té dýchací trubice plus všechen ten spolykaný „bordel“ z operace.). Nevím, jestli ten pocit někdo zná, ale já osobně ho fakt nenávidím. A asi nějak z toho všeho mi samovolně tekly slzy. Nepřišlo mi, že bych brečela, prostě to nějak samo teklo. Ale kdo ví, co to bylo. Takže jsem dostala něco od bolesti, ale nepřišlo mi, že to mělo nějaký efekt. Chtěla sem ještě usnout, ať prospím tenhle nepříjemnej stav, ale klučina mě každých pět minut přišel probudit, a stejně tak další 4 lidí, který dospávali se mnou. Takže tam se spát vůbec nedalo, když se neustále ozývalo "haló, pane Pokorný, nespěte! Probudte se! Paní Černá, už nespinkáme, musíte se probít" atd. Ale chápu, musí lidi udržovat vzhůru, aby bylo jistý, že všechny životní funkce jsou v pořádku.

Netuším, jak dlouho jsem tam mohla strávit, ale tipuju tak půl hodiny, až 40 minut. Už jsem ale chtěla co nejdřív pryč, protože tomu se nedalo říkat dospávací pokoj ani omylem ☺

Takže bratr, který tam na nás dohlížel konečně zavolal na oddělení, ať si pro mě přijedou, tak jsem se v duchu zaradovala, že už půjdu na pokoj. Docela jim to trvalo, ale nakonec přišli. V tom mezisálí sem si zase musela „přeskočit“ zpátky na svoji postel (ale zvládla jsem to skoro sama, jen jsem se musela držet madla nad postelí), tam mě oblékli do andělička, přikryli a vezli už na mojí posteli do pokoje.

Když mě přivezli, tak už tam dávno ležela i druhá paní, která šla na zákrok až po mně. Ale tý “jen” trhali všechny zuby, tak to asi byla rychlovka ☺ Tak jsme na sebe jenom tak pokynuly, že to teda máme zdárně za sebou. Pan doktor říkal, že teď ještě nejsem moc oteká, tak jestli se chci na sebe podívat, jak zhruba budu vypadat, tak musím teď, protože až se proberu, tak už budu oteká víc. No tak jsem se překonala, a sáhla do šuplíku pro zrcátko, a moc spokojená jsem teda nebyla ☺ Vypadala jsem jak buldok, tak mě to spíš vyděsilo. Ale byl to nezvyklý pohled vidět, jak mi najednou zuby stojí pěkně u sebe, horní i dolní hezky tak jak mají být. Pak přišla sestra, kolem hlavy mi nasadila pružnou gázu, a mezi ně na každou stranu dala ledovací pytlíky. Myslím, že mi snad i rovnou dali nějakou kapačku, asi antibiotika, protože na bolest už jsem měla z dospávacího pokoje, ale to už si nejsem jistá. A pak jsem teda asi nějak usnula, nebo už to mám trochu mlhavý...prostě jsem se to snažila celý zaspát, co nejvíc to šlo, takže jsem jen ledovala a měla zavřený oči. Spát šlo těžko, pořád tam někdo chodil, mluvil, hrála televize, všechno mě bolelo atd. Pravidelně mě chodily kontrolovat sestry, měřily tlak, nosily mi ledy a ptaly se, jak mi je. Přinesly mi dokonce i oběd, ale z logických důvodů jsem neměla ani chuť, ani hlad, ani pomýšlení. Takže oběd zůstal netknutý.

Pak netuším, kolik bylo hodin, ale začalo se mi chtít na záchod. V tu chvíli jsem si plně uvědomila, že mi vlastně ze spodu tváří trčí dvě hadičky, které jsou zakončeny lahvemi, které se pomalu, ale jistě plnily mojí krví. Ble. (je to kvůli redukci otoku, aby přebytečná krev mohla odtékat a nedělala zbytečně velký otok). No a docela blbě se s tím chodí a vůbec cokoliv, tak mi sestra donesla nějakou nemocniční pláštík s kapsama, do kterých jsem si dala ty láhve, a vyrazila jsem na WC ☺ Samozřejmě na mě dohlížela, ať sebou někde nesecknu, protože jsem šla ještě trochu nejistě a točila se mi hlava. No a v momentě, kdy jsem dosedla, tak přišel můj operující doktor mě informovat o průběhu operace, super ☺ Ale naštěstí na mě počkal, tak dobrý. Ještě jsem si cestou ze záchoda vyzvedla mobil ze skříňky, ať můžu všechny informovat, že jsem v pořádku. Doktor říkal, že operace šla mimořádně hladce ☺ Stihlo se to za 40 minut, což je údajně super výsledek. V jedné části mi to prý museli posunout až o 10 mm! Což je už hraniční mez, takže docela dost, wow. A všichni že prý žádný předkus nemám, to tak :D Jo a důležitá věc, že při operaci prý neporušili žádný nervy, takže cit by se mi měl v pohodě vrátit. Když jsem mu říkala, že to děsně brní, tak říkal, že to je dobrý znamení, že nervy zůstaly neporušeny.

No a pak jsem celý den opět polehávala, večere jsem se ani nedotkla. A to byl zrovna Lipánek, a dotedka mě to mrzí, že jsem si ho nemohla dát! ☺

V noci se mi spalo celkem blbě, ale to je pochopitelný...nevěděla sem jak si lehnout, ještě vedle mě v posteli ty dvě flašky s krví, ještě na obou tvářích ledy, v ruce neustále kapačka s něčím... no žádná sranda. Ani se mi nechtělo se dívat na žádný film na tabletu...jen jsem se občas zmohla odpovědět někomu na fb.

27.4. čtvrtek (den po operaci)

Ráno opět budíček v 5:30, měření tlaku, měření teploty, píchnutí kapačky, stlaní posteli, snídane, vizita...běžná ranní rutina ☺ Paní s vytrženými zuby už jde domů, tak to ji docela závidíme. Ale na druhou stranu je mi zatím tak mizerně, že jsem ráda, že můžu jen ležet a někdo mě obskakuje.

Otok se samozřejmě zvětšil (pochtivě se fotím každý den, abych pak mohla pozorovat změny). Brada a ret pořád brní. K snídani jsem si ale aspoň dala nějaký vanilkový mlíko, tak to mi bodlo. Pak zase polehávání a pospávání. Až teprve teď jsem si všimla, jak mám děsně pohmožděný a suchý rty, a taky že mám na stolečku kelímek s vazelínou, abych si ty rty mohla dát do pořádku ☺ Takže vazelína is my new best friend, mažu každou chvíli. Za prvý si totiž nemůžu olíznout rty kvůli gumičce, která vede ze šroubů nad horními jedničkami ke šroubům pod spodními jedničkami. Takže jazyk se ven dostane hodně těžko. A samozřejmě koutky mám od operace dost popraskaný, takže se to prostě musí furt promazávat.

Noc byla trochu krušná, protože jsem za prvé měla bolesti, a za druhé paní se mnou na pokoji neskutečně chrápala. Ale fakt neskutečně. Naštěstí jsem si minule při čekání v čekárně všimla, že tam mají automat se špuntama do uší (aleluja!), takže jsem asi ve 3 hodiny ráno nahodila pláštík, láhve do kapes a vyrazila na menší procházku☺ vždycky jsem se chtěla potulovat sama v noci po nemocnici jak v nějakém hororu, tak se mi to konečně splnilo :D Naštěstí jsem měla i dost drobných (ještě že jsem je nenaházela do televize), takže 20 Kč za špunty, a hned se usínalo líp.

28.4.pátek (2 dny po operaci)

Opět ranní rutina, ale po vizitě jsem musela jít na ošetřovnu, aby mi vyndali ty hadičky z krku (drenáže). Za prvé to bylo přilepený hoooodně poctivejma náplastma, takže to bolelo samo o sobě, plus to vyndávání...ehh...no nic příjemnýho. Navíc jsem měla tu hadičku na levý straně nějak zamotanou do rukávu županu, a sestra se horečnatě snažila mě z toho vymotat (asi aby tam nějak nevytekla ta krev?), takže se mnou nezacházela úplně jak v rukavičkách, mezitím na druhý straně vyndával doktor druhou drenáž, no bleee. Ale samozřejmě, že bez toho se mi začalo žít o dost líp, takže ve finále to byla úleva.

Jinak den opět klasika... polehávání a zabíjení času. Neměla jsem vůbec na nic energii, jen jsem dokoukala Let's play Resident Evil 7 ještě od čtvrtka, to bylo jediný, na co jsem se zmožila...taková nenáročná zábava ☺

Co se týče jídla, tak jsem to zkoušela brčkem, šlo to dost blbě, ale něco jsem vysála a stačilo mi to. K snídani bývaly třeba jogurty nebo přesnídávky a piškoty, k obědu vždycky tři misky... bramborová kaše, nějaká polívka, a pak něco třetího, co jsme nikdy nebyly schopné identifikovat. Tak jsem si asi jednou dala trochu tý kaše a polívky, a od té doby se mi dělalo zle už jen z pomýšlení toho, že to budu jíst zase ☺ Takže už jsem si to pak nedala, obědy jsem prostě vynechávala. K večeři pak byly buď zbytky od oběda, takže zase misky, ale jen dvě, anebo třeba kefír, onen Lipánek apod.

Jo a konečně jsem se odvážila do sprchy, a taky to hned pozvedlo ducha. Sprcha je prostě nejlepší věc, když je člověku mizerně.

29.4. sobota (3 dny po operaci)

Dnes ráno mi vyndali z ruky kapačku, jupííí ☺ Člověk se pak hned cítí míň jako lazar. A hlavně nemusí být každou chvíli upoutaný na lůžko.

Po vizitě jsem šla na ošetřovnu, kde se mě ptali, jestli si teda už umím gumičky sama vyměnit. Bohužel ne, protože mi to ještě nikdo neukázal! Takže pan doktor je sundal, kouknul, jak se to hojí, a pak nasadil před zrcadlem, ať to vidím. Takže...jedna gumička se uchytlí na šroubek, který mám u levých spodních stoliček, a druhý konec se přichytí za „trn“, který mám u horního špičáku na rovnátkách. Na druhé straně to samé. A pak ta prostřední gumička, která se uchycuje na ty šroubky nad a pod jedničkami. Ta je asi nejhorší...vždycky se mi nahoře skřípne i kus rtů, a děsně to bolí. No a že od teď si to mám zkoušet sama. Před jídlem sundat gumičky, najíst se, vyčistit zuby, a nandat. Takže jsem se modlila, aby oběd přišel co nejpozději. Ale přišel na čas. v 11:30. Mezitím mi sestra donesla užitečnou pinzetu, která mi s tím nasazováním pomůže. Neumím si představit, že bych to dělala jen rukama! Takže...sundat gumičky celkem šlo, až na to, že ještě moc nemůžu otevírat pusu. Ale tak dobrý☺ něco málo jsem pojedla... ty nemocniční kaše už nemůžu ani cítit, ale naštěstí mi ze snídaně zbyla přesnídávka, takže jsem si radši nakonec dala jen tu. Asi bylo bláhový doufat, že k obědu mi aspoň jedna že tři kaši bude chutnat☺ Po obědě jsem si důkladně vyčistila zuby, což je dost silnej výraz, vzhledem k tomu, jak bídne mi to čištění šlo kvůli bolestem a nemožnosti otevřít pořádně pusu, a pak jsem se asi hodinu přemlouvala k tomu nasazení. Ale pokud se to nenaučím, tak mě nepustí domů, takže to je dobrá motivace ☺

Takže konec prokrastinace, jde se na to! Samozřejmě to bylo těžší, než jsem čekala...vzhledem k omezené otevíratelnosti jsem měla dost špatnej „výhled“ a ještě to bylo uvnitř celý takový oteklý, takže dostat se ke šroubům vzadu bylo fakt náročný, natož za ně uchytit tu pidi gumičku. Takže to pořád sklouzávalo, což je pocit naprostý marnosti, beznaděje a frustrace (aspoň mně to tak připadalo). Asi nemůžu říct, že by mě to nějak extrémně bolelo, spíš to jen bylo nepříjemný, bála jsem se tam sáhnout, a jak to prostě vůbec nešlo, tak to bylo takový trošku trápení. Ale po nějakých deseti minutách snažení jsem to tam dostala, hurá! ☺ No ale ještě zbývala ta přední gumička... za spodní šroubek to vůbec uchytit nešlo, ten hrozně málo vyčníval. Ale udělali mi tam z drátu takový háček, za který tu gumičku mám uchytit. No a pak to uchytit nahoře, což trošku bolelo, protože jsem si tam umně skřípla i kus kůže. Ale hlavní je, že se mi to podařilo! Vyčerpáním jsem padla do postele a odpočívala.

Jinak ani nevím, co jsem dělala ten den.... všechny splývaly tím, jak byly stejný. Ale prostě polehávání, pospávání, čučení na Jakea a Tlustocha, Komisaře Rexe, Kriminálku Hamburg, Soudkyni Barbaru, Ulici, a večer třeba Modrý Kód, nebo i Ordinance proběhla...samý dobrý kousky! Jediný, kdo byl ochotný do televize házet drobný byla právě ta paní u okna, takže program se logicky přizpůsoboval jejímu vkusu...takže to bylo vážně lepší spíš spát, nebo se koukat na něco svýho.

30.4. neděle (4 dny po operaci)

Ranní vizitu jsem vyhlížela už od šesti od rána, abych se jich mohla zeptat, jak to teda vypadá s mým odchodem. Původní myšlenka byla, že bych tam zůstala až do úterý, kdy by mě rovnou zkontrolovali, ať tam nemusím v úterý jezdit sólo jen kvůli rychlé kontrole. Na začátku mi ta myšlenka připadala

reálná, ale už někdy v pátek jsem věděla, že do úterka to nevydržím a začala jsem chtít domů čím dál víc. Všichni v nemocnici byli moc milí, starali se pěkně, to jim nemůžu upřít. Ale prostě doma je doma. Měla jsem po krk tý nemocniční stravy, chtěla jsem pořádnou sprchu, být s přítelem, nemuset pořád jen ležet, a hlavně čerstvý vzduch! V nemocnici se nedalo nikde otevřít okno, takže 4 dny ležet v klimošce bez přístupu čerstvého vzduchu bylo přímo vražedný.

Na procházky jsem sama nechodila, protože jsem se celkem bála, a protože jsem byla operovaná v Brně a celá moje rodina žije v Praze, tak jsem vlastně za celou dobu neměla ani žádnou návštěvu, která by mě ven vytáhla. Přítel sice přijet chtěl. Ale já mu to zakázala...nechtěla jsem, aby mě viděl, když mám hlavu jako meloun ☺ (ano já vím, jsem blbá)

Vizita konečně dorazila, dneska trošku později, než bylo zvykem, asi někdy po osmý hodině. Podívali se na paní vedle, řekli jí, že dnes teda půjde domů (to byla zase jiná pan, té trhali všechny 4 osmičky zároveň). U mě se moc netvářili, že by mě sami od sebe chtěli poslat, tak jsem se hned začala doptávat, co já, jestli taky můžu. Gumičky vyměňovat umím, kanylu už mám odstraněnou dlouho, takže mě tam nic nedrží. Pan doktor naštěstí souhlasil, takže jupííí ☺ Hned píšu příteli, ať se začne vypravovat a dojede pro mě co nejdřív (pracoval v té době v Bratislavě, takže to měl do Brna relativně kousek). Mezitím ještě rychlá sprcha, ať jsem fresh a zabiju trochu času. Dnes mají propustit 9 lidí, což je zřejmě rekord, takže chvíli potrvá, než připraví všechny propouštěcí zprávy. Moji mají hotovou cca za hodinu a půl. Dostala jsem atb s sebou na 3 dny, a pouze pokyny k výměně gumiček a kontrole následující úterý 2.5. A teď už jen čekám, až dorazí přítel, moje vysvobození ☺

Otok byl dnes zase o něco menší, což mě potěšilo, ale pořád je pohled do zrcadla šok ☺ Prý vypadám jako křeček s nacpanýma tvářema, takže asi tak ☺ leduju co to jde, tak snad to má nějaký efekt.

Cesta „domů“ mi utekla rychle, vlastně jsem si ji celkem užívala...výhled na přírodu, vzdoušek, nikde nikdo, jen my dva, a představa, že už budu „ve svém“, takhle dobře jsem se dlouho necítila. Ten domov je v uvozovkách, protože nejedeme domů, ale na Slovensko, kde budeme až do čtvrtka. Ale to nevádí, pořád lepší než nemocnice! Poté, co jsme dorazili, odskočili si, vybalili, tak jsme usoudili, že bychom měli jít koupit náhradní gumičky pro mě už dnes, protože v pondělí bude státní svátek, a všude bude zavřeno. Tak jsme jeli do nejbližší lékárny kousíček vedle, kde samozřejmě gumičky neměli. Koupili jsme teda aspoň chladič gely do mrazáku, a pak vedle v DM nějaké dětské výživy, které jsem chtěla celý život vyzkoušet, a konečně jsme k tomu měla 1 důvod :D takže zeleninová polévka s telecím masem, boloňské špagety, krutí maso se zeleninou... krása. Nicméně gumičky nemáme, takže jedeme k většímu Tesco opodál, kde je další lékárna. Zase nic. Tak už musíme do nákupního centra, v lékárně bohužel zase bez úspěchu. Takže další nákupák, tam taky nic! Všichni říkají, že v lékárnách se to neprodává, jediné nějaké speciální potřeby (které jsou samozřejmě v neděli odpoledne zavřené, jak jinak. Jelikož gumičky pořád nemáme, jedeme na druhý konec Bratislavy (už si nepamatuju všechny ty názvy), a už začínáme být značně vyčerpaní (já hlavně). Procházíme centrem, narážíme na lékárnu, kde samozřejmě gumičky nemají, ale slečna nám doporučila, že zase v jiném nákupním centru má pobočku krámk se zubními potřebami, ať to zkusíme tam. Už se tomu ani nesmějeme. Takže jedeme o (nákupní) dům dál. Tenhle obchodák se myslím jmenoval Central, protože byl relativně v centru Blavy (čemuž jsme se chtěli vyhnout, ale nebylo zbylí). Bylo šíííleně natřískané, ani nebylo kde zaparkovat. Ale nakonec jsme místočko našli, vyjeli schodama nahoru, a tam svou oslnivě růžovou barvou svítil nejgeniálnější obchod všech dob (když nosíte rovnátka. PROFIMED! Že mě to hned nenapadlo!! Takže ano... sem jsme měli jet rovnou. Ale to bych neměla o čem psát. Gumičky samozřejmě měli, spoustu různých velikostí, tak jsem si

vybrala ty nejvíc podobně těm, které jsem už v puse měla, a mohli jsme jet konečně domů. Tam jsem si dala nehorázně dlouhou a důkladnou sprchu, která pro mě byla jako balzám na duši. A pak konečně odpočinek po tom náročném dni. Ale vlastně jsem byla ráda, že byl tak aktivní, i když to bylo trochu vyčerpávající. K večeru už mě začala hodně bolet pusa, nebo kosti, nebo já vlastně nevím odkud ta bolest vychází, jen to prostě bolí. Ale Algifen naštěstí zabírá. První noc usínám s ledem na tváři, ale stále trošku v bolestech. Jinak je spaní pořád dost nekomfortní...jenom na zádech ve zvýšené poloze, jinak to ukrutně bolí.

Jo a pokud by se někdo divil, nebo mě snad i obdivoval za to, že jsem šla tak oteklá asi do deseti nákupáků – tak vězte, že jsem měla celou spodní část obličeje zabalenou do šály, aby nikdo nic neviděl 😊

1.5. pondělí (5 dní po operaci)

Vstávat nemusíme, protože je volníčkooo. Ale šli jsme spát celkem brzo, a mně už ráno ani nešlo spát, takže jsem vstala někdy kolem osmé. Moc si nemůžu vybavit, co jsme vlastně ten den dělali...ale mám pocit, že asi nic moc... bolest přetrvává, tak se láduju ibáčema a algifenem a leduju, jak se dá. Necitlivost brady stále trvá, a její brnění se spíš zhoršuje...přichází to ve vlnách a většinou na večer. Je to šíleně nepříjemný :/

2.5. úterý (6 dní po operaci)

Dnes jedeme zase do Brna na kontrolu. Takže vstáváme brzo, abychom po 6 hodině už byli na cestě. V nemocnici bohužel čekám celkem dlouho, ale je tam dobrá wifi, takže přítel mohl aspoň pracovat. Jinak na kontrole nic moc nedělali...doktor konstatoval, že se to hojí dobře, že sice jsou ještě trochu otoky, ale už to vypadá velice dobře, že je s výsledkem spokojený. Gumičkové tahy prý měnit nebudeme, necháme to tak. A teď mám jít hlavně za svým ortodontistou, to budou teď důležitější kontroly. K tomu půjdu to další úterý 9.5. Zpátky na SK mě přítel hodil domů a běžel do práce. Já se taky snažila pracovat, ale pořád to moc nešlo...bolesti byly pořád ještě docela silné, a pořád jsem si připadala taková slabá.

3.5. středa (týden po operaci)

Snažím se vynechávat léky na bolest, ale dnešní noc byla vážně krušná, vůbec jsem nemohla kvůli bolesti spát, takže jsem si v noci musela dojít pro kapky, a pro jistotu jsem si vzala i led, a naštěstí se mi podařilo celkem zabrat. Ale hned brzy ráno se to zase vrátilo, tak přítel zajel do lékárny, a přivezl mi spásu. Panadol Ultra Rapid je skvělejší!! Zabral fakt rychle, účinně, a na dlouho. Takže den byl hned příjemnější a já ho doporučuju všema deseti. Večer se bolest zase vrátila, ale další dávka to opět spravila a spalo se mi mnohem líp. Otok se zase zmenšil. Pořád je to hodně vidět, ale už nejsem taková zrůdička 😊 No a poté, co bolest i otok pomalu mizí, tak se mým největším problémem stává to divný brnění brady. Je to fakt zvláštní pocit...většinou to začne na večer a přichází to ve vlnách, že mi vždycky v bradě tak jako „zatrne“ a brní to, až to skoro bolí. A takhle to trvá hodiny. Doteď jsem nepřišla na to, co na to pomáhá...sahat si nato, nebo nesahat...ledovat to, nebo neledovat...hýbat s

tím, nebo nehýbat... prostě fakt se vůbec nedá určit, kdy je to lepší a kdy ne. Takže pořád něco zkouším. Ale pořád nevím.

4.5. čtvrtek (8 dní po operaci) jedeme domů, hurá (do Prahy)

Jak jsem psala, tak díky Panadolu mě už bolest téměř vůbec netrápí, takže už můžu fungovat skoro normálně. Zatím pořád mixuju banány, nebo si dávám jogurty, a k obědu polívku, nebo slanou dětskou výživu (kterou teda musím nejdřív dochutit, ale potom je výborná). Otok je zas možná o trochu menší, ale brada a necitlivý spodní ret mě trápí pořád.

Po návratu domů opět proběhla důkladná sprcha (není nad domácí prostředí), pleťová a vlasová maska, a hned je zase o 100 % líp! Taky už můžu plnohodnotně vařit, na Slovensku to moc nešlo kvůli absenci téměř veškerého kuchyňského vybavení, tak to bylo takový hodně improvizovaný. Tím vařením myslím vytváření pokrmů, které si můžu dát, např. bramborové kaše, krémové polévky a tak. Na Slovensku jsem byla odkázaná na mixér a jogurty ☺

Měsíc jsem byla doma na home office, dny utíkaly, nic zvláštního se napsat nedá...každý den jako ten předchozí...otok se nenápadně zmenšuje, ale jinak nic zajímavého.

Koncem května jsem se odvážila do práce. Bylo to náročné ☺ Najednou tolik mluvit a používat mimiku...po večerech jsem byla dost vyčerpaná a na puse to bylo hodně znát, že není zvyklá být tak moc používaná a v pohybu.

6.6. Úterý (6 týdnů po operaci)

Tak fáze hojení už pro mě skončila, a začínáme fázi dokončovací...to znamená, že je konec kontrol ve stylu podívání se mi do pusy, konstatování, že takhle je to v pohodě, a za týden na shledanou. Dnes se na mě vyřádili o sto šest ☺

Pevný drát na spodní čelisti se musel vyměnit za nějaký pletený, který umožní zubům volnější pohyb, aby si samy už dokázaly najít svého „kamaráda“ nahoře, ke kterému se mohou upíchnout (zuby se vždy snaží se přiblížit k tomu svému protějšku). Uvolnil se mi jeden kroužek, který byl potřeba znovu přilepit, a další špatná zpráva...horní stoličky se mi opět trochu „srazily“ k sobě, takže je potřeba je opět roztáhnout, aby byl skus přesný. To znamená ... anooo, horní oblouk přes patro! Už jsme to tu dlouho neměli, že jo ☺ skoro už mi to začínalo chybět (ne). Takže nasazení tý blbosti...roztahování stoliček pomocí tohohle dost bolí :/ Pak následovala aplikace jakéhosi „kobi-yashi“ nebo jak se tomu nadávalo...jedná se o navázání drátku na konkrétní zámečky, aby se tam utvořil jakýsi háček, za který se pak budou moct zaháknout gumičky. Nyní mi tedy změnili tahy, a teď to mám ve stylu cik-cak. Začíná to na dolním špičáků, jde to nahoru na pětku, dolů na pětku a nahoru na šestku. Skoro neotevřu pusy, o bolesti ani nemluví ☺ Tak jen doufám, že si zuby brzy zvyknou, a já se naučím zase jakž takž normálně mluvit. Pak jsem přešla vedle do ordinace k doktorovi, který mě operoval a následovala „demontace“ šroubků. Pan doktor byl nadšený z mého vzhledu, což mě velice potěšilo ☺ Takhle brzo po operaci prý málokdo vypadá takhle dobře. Mimika prý taky funguje mnohem lépe než obvykle, a prý už vypadám velmi přirozeně. Takže aspoň něco pozitivního.

Na šroubky vzal pan doktor normálně šroubovák, a prostě je vyšrouboval 😊 Moc příjemné to nebylo, ale aspoň to bylo rychlé.

7.6. Středa

Beru si home office, bolest je dost intenzivní 😞

Jo a co se týče necitlivosti, tak je to stále stejné. Aspoň už to tak nepříjemné nebrní, ale pořád to necítím.

4.7. 2019 (2 roky po operaci)

Nebavilo mě psát, že všechno je pořád stejné, necitlivost přetrvává, tak jsem si dala od psaní chvíli pauzu 😊

Fixní rovnátka mi sundali v únoru 2018. Nejdřív to byl hrozný nezvyk, ale je to boží pocit! 😊

Musím říct, že i dva roky po operaci pořád cítím menší brnění spodního rtu a části brady, když se jich dotknu. Určitě je to o hodně mírnější, než to bylo po operaci, a myslím si, že to stále slábne. Ale už jsem si na to tak zvykla, že už to vlastně skoro ani nevnímám (jenom když se na to zaměřím a dotknu se toho necitlivého místa). Ale mám pocit, že ta necitlivá místa se nenápadně zmenšují – předtím to byl celý spodní ret a téměř celá brada, nyní je to malá část rtu a cca 1 cm čtvereční na bradě, takže docela pokrok, a i kdyby to takhle už zůstalo napořád, ani mi to nebude vadit 😊

Co se týče vzhledu a funkčnosti mě nové čelisti, tak jsem nadmíru spokojena, a z výsledku jsem fakt nadšená. Vypadá to líp, kouše se mi líp, existuje se mi líp 😊 A když jsem si teď přečetla ty zážitky, tak bych řekla, že už to snad ani není pravda... člověk fakt na tu bolest zapomene, a zůstane už jenom dobrý pocit, že do toho šel, a že už to má celý za sebou.

Ted už chodím ke svému ortodontistovi na kontroly tak dvakrát ročně, noční rovnátka nosím cca dvakrát týdně, ale prý už to mám postupně vynechávat úplně, takže už je to vážně celý za mnou a zůstal mi jen hezčí úsměv a víc důvodů k němu, protože se nemusím bát rozpadající se čelisti 😊.